

РЕШЕНИЕ

№ 3753

гр. София, 07.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 17.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **44** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 и следващите от КСО, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Н. Р. М., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], жк М., бл. 441 вх. 2, ет. 5, ап. 35 чрез адв. И. срещу решение № 1040-21-1249/03, 12, 2021 год на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е отхвърлена жалбата ѝ против: 1. разпореждане № 212-00-1185-5/26, 10, 2021 год на ръководителя на осигуряването за безработица, с което е отменено Разпореждане № 21-00-1185-3/21.07.2017 за отпускане на ПОБ по чл. 54 а от КСО, поради заличени данни по чл. 5 ал. 4 от КСО за жалбоподателката за периода 03.10.2016-19.01.2017 г от осигурителя А. И. Е. , против 2. Разпореждане № 212-00-1185-6/26.10.2021 г на ръководителя на осигуряването за безработица, с което е отказано отпускане на ПОБ поради неизпълнение на условията по чл. 54 а от КСО и против 3. разпореждане № 212-00-1185-7/27.10.2021 г , на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на осн. Чл. 114 ал. 2 т. 2 от КСО е разпоредено да се възстанови добросъвестно получено ПОБ за периода 20.01.2017-11.06.2017 в размер на 6965,40 лв. В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон.

При проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Процесуалният ѝ представител - адв. И. моли съда да уважи жалбата по съображенията, изложени в нея.

Ответникът по жалбата, в лицето на Директора на ТП на НОИ-С. град чрез представител по пълномощие –юрк.П. оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли.Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, III отделение, 13 състав, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

От административната преписка се установява, че със заявление от 20.02.2017г. Н. М. поискала да ѝ бъде отпуснато парично обезщетение за безработица, като приложила заповед за прекратяване на трудовото правоотношение с А. И. Е. от 20.01.2017г. Били изисквани допълнителни данни от компетентната институция в Германия за осигурителни периоди както следва: 08.12.2014-05.06.2015; 06.06.2015-31.07.2015; 04.08.2015-30.09.2016, които са потвърдени с писмо от 17.07.2017г. С разпореждане № 212-00-1185-3/-27.07.2017г на ръководителя на осигуряването за безработица на М. е отпуснато ПОБ в размер на 73,32лв дневно за периода 20.01.2017-19.01.2018г. Била извършена проверка за спазване на осигурителното законодателство в А. И. Е., завършила с издаването на КП № КВ-5-21-00913492/23.04.2021г и задължителни предписания № ЗД-1-21-00913506/23.04.2021г за заличаване на подадените от дружеството данни по чл.5 ал.4 от КСО за периода 03.10.2016г-19.01.2017г. Задължителните предписания са влезли в сила като необжалвани след връчването им по реда на чл.110 ал.4 от КСО на 03.06.2012г, поради което и след заличаването на данните по чл.5 ал.4 от КСО с разпореждане № 212-00-1185-5/26.10.2021г е отменено разпореждането от 21.07.2017г за отпускане на ПОБ. С последващо разпореждане № 212-00-1185-6 от същата дата е разпореден отказ за отпускане на ПОБ. С разпореждане № 212-00-1185-7/27.10.2021г е разпоредено Н. М. да възстанови добросъвестно полученото ПОБ в размер на 6965,40лв за периода 20.01.2017-11.06.2017г. Факт е, че Н. М. е обжалвала и трите разпореждания пред горестоящия административен орган, като същият е постановил решение № 1040-21-1249/03.12.2021г, с което жалбите ѝ са отхвърлени.

Процесното решение е връчено на жалбоподателя на 14.12.2021г. Жалбата срещу него е депозирана на 23.12.2021г с вх. № 1012-21-1924 на ТП на НОИ С. град, поради което е и допустима.

Административен Съд С. – град, III отделение, 13 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В рамките на съдебното производство процесуалният представител на ответника в първото по делото с.з. поиска представянето на оригинали на трудова книжка и трудов договор № 4 от 03.10.2016г, както и заповед за прекратяване на трудовото правоотношение № 7820.01.2017г, длъжностна характеристика, а също така оригинали на писмени доказателства относно платено възнаграждение-банкови извлечения, ордери и др и уведомления по чл.62 ал.4 и 5 от КТ, като е открито производство по чл.193 от ГПК спрямо подписите на работодателя в тези

документи. В следващото с.з./то и последно по спора/ процесуалният представител на жалбоподателя представи оригиналите на трудовия договор ,длъжностната характеристика и заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение,като заяви,че същата не притежава трудова книжка ,а останалите писмени доказателства следва да се изискат от работодателя.Доколкото в административната преписка от страна на жалбоподателя са представени копия на ордери за получено възнаграждение от януари 2017,декември 2016,ноември 2016 и октомври 2016,а също така и ведомости за заплати за същия период / стр.36-39/,които са предоставени от работодателя,то и на осн. Чл.183 ал.1 изр.2 от ГПК представени копия на ордери за получено възнаграждение от януари 2017,декември 2016,ноември 2016 и октомври 2016 ще следва да се изключат от доказателствата по спора.Досежно откритото производство по оспорване на документи,в частта им на положения от работодателя подпис,ще следва да се приеме,че оспорването не е проведено успешно,доколкото при доказателствена тежест на ответника не бяха ангажирани доказателства,които да обосновават,че подписите под тези документи не са положени от работодателя на жалбоподателя.

В рамките на преписката са събрани доказателства за развиваната от А. И. Е. търговска дейност,като от констативните протоколи от извършените проверки и дадените задължителни предписания до работодателя се установява,че дружеството няма обявени ГФО за извършвана дейност в ТР,от писмата на ТД на НАП С. до ТП на НОИ С. град от 09.06.2020г се установява,че няма аднни за подадени ГДД по чл.92 от ЗКПО и ГФО за периода 2016-2019г вкл;няма данни за регистрирани фискални устройства,няма данни за регистрирани търговски обекти;няма данни за регистрации по ЗДДС,съответно подадени СД по ЗДДС;няма данни за подадени справки по чл.73 от ЗДДФЛ.При извършените ревизии и проверки от страна на органите по осигуряването дружеството не е открито на известния в ТР адрес,поради което и със съдействието на СДВР е осъществен контакт със управителя и едноличен собственик на капитала- Л. А.,при който са му връчени задължителните предписания № ЗД-1-21-00466031/03.10.2018гв следствие на което са представени копия –разпечатки от счетоводна програма на трудови договори и фишове за заплати без необходимите сметоводни реквизити.Не са представени изисканите счетоводни регистри,оборотни ведомости,главна книга,хронологични регистри на стопанските операции.На по късен етап Л. А. по електронна поща заявил,че е извън С. и няма възможност да представи документите.В рамките на производството до Н. Румено М. са изпратени задължителните предписания с цел събиране на сведения,като тя дала обяснение,че за място на полагане на труд е [населено място],бул.Ал.М.- Търговски център,за естество на извършваната работа - Ръководител проекти,за размер на получаването възнаграждение 2600лв,без да се уточни начин на получаване.В останалата част от декларацията за точен адрес на полагане на труд е посочила хоум офис,работила под ръководството на Н.,за останалите въпроси посочила,че няма спомен от преди 2 години.Според органите по осигуряването А. И. Е. не е извършвало трудова/стопанска дейност от януари 2015г до момента на съставяне на констативния протокол,която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ.Не се установяват данни за реализирани приходи от търговска дейност,които да обуславят изплащане на възнаграждение на лицата в близки/равни на максималните осигурителни отношения,за които са подавани данни в регистъра на осигурените лица.Ето защо и органите по осигуряването са приели,че лицата ,за които има

подадени данни за сключени трудови договори и декларирани осигурителни данни- от месец април 2015г нямат качеството на осигурени лица по см. § 1 т.3 от ДР на КСО,тъй като не се установява реално да са упражнявали трудова дейност. Ето защо и до осигурителя са издадени нови задължителни предписания № ЗД-1-21-00913506/23.04.2021г за заличаване на неоснователно подаданите данни по чл.5 ал.4 от КСО за осигурителен стаж и доход в Р. в т.ч. за лицето Н. Р. М. за периода 03.10.2016-19.-1.2017г.Задължителните предписания са влезли в сила,но поради неизпълнението им на осн. Чл.4 ал.10 т.4 от Наредба № Н-13/17.12.2019г ТП на НОИ С. град е подало данни за заличаване на декларация обр. 1,подадени за лицата по чл.4 от КСО,когато не е изпълнено влязло в сила задължително предписание по чл.108 ал.1 т.3 от КСО.

При така очертаната фактическа обстановка съдът формира и правните си изводи:Между страните няма спор,че дадените до работодателя А. И. Е. задължителни указания за заличаването на данни по реда на чл.5 ал.4 от КСО в това число и досежно жалбоподателя М. за спорния период са влезли в сила и представляват стабилен административен акт.Именно въз основа на това ново обстоятелство е разпоредено с разпореждане № 212-00-1185-5/ 26,10,2021год отмяната на отпускането на ПОБ и с разпореждане № 212-00-1185-6/26.10.2021г на ръководителя по осигуряването за безработица е постановен отказ за отпускането на ПОБ.Това обстоятелство е послужило и за разпореждане № 212-00-1185-7/ 27,10,2021год на ръководителя на осигуряването за безработица за възстановяване на добросъвестно полученото ПОБ.Правната основа за издадените административни актове е чл.54ж ал.2 от КСО и чл.54л от КСО.Твърденията на М.,че е полагала труд по трудово правоотношение с работодателя А. И. Е. бяха опровергани в настоящето производство.Действително налице са доказателства за сключен трудов договор,както и за регистрирането му в ТД на НАП съгласно КТ.Същевременно останалите доказателства събрани в производството- официални удостоверителни документи съгл.чл.179 от ГПК ,издадени от ТД на НАП-С. и ТП на НОИ -С. посочват,че в периода в който М. е била назначена като ръководител проекти в А. И. Е. -03.10.2016-20.01.2017г по същество работодателят не е декларирал приходи и разходи от търговска дейност,нито е подавал ГДД по ЗКПО,нито пък ГФО в ТР.Липсата на подавани данни във всички подобни регистри,съотнесено към нежеланието на управителя да предостави необходимата счетоводна документация за проверката й от органите по осигуряването,както и признанието на М.,че е работила хоум офис,съчетано с липсата на договор за наем на обект в Търговски център на бул.Ал.М. в С. обуславят невъзможността същата да докаже реално упражняване на трудова дейност в дружеството.За жалост липсата на стриктно водено счетоводство у работодателите,съчетано с нежеланието им да предоставят информация за търговските си дела на контролните органи, влече след себе си и неблагоприятното обстоятелство доказването дали едно лице е полагало труд или не да стане изключително трудно,а в случая невъзможно. Доколкото практиката на ВАС е еднозначна,че трудовото правоотношение не е идентично с осигурителното ,и за доказване на последното се изисква полагането на труд в действителност,то косвените факти,събрани в производството установяват липсата на полаган труд от М..В тази насока освен изброените по горе писмени доказателства са и данните по приписката от ТД на НАП С.,че А. И. Е. няма деклариран търговски обект, няма подавани ГДД и ГФО на дружеството,но е назначило 5 човека персонал с месечни

възнаграждения,близки до максималния месечен осигурителен доход,в това число и възнаграждението на М.,за които липсват категорични данни да е получавано. Всички тези доказателства категорично обосновават извода ,че в периода октомври 2016-януари 2017г Н. М. не е полагала труд по трудовото си правоотношение с А. И. Е.,поради което и заличените данни по реда на чл.5 ал.4 от КСО,ведно с разпоредбата на чл.114 ал.2 т.2 от КСО дават основание на законосъобразното приложение на нормите на чл. 54ж ал.2 и чл.54л от КСО с оспорените разпореждания.Като е отхвърлил жалбите против тях Директорът на ТП на НОИ е постановил законосъобразни актове,които следва да се потвърдят.

Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Ето защо и оспореният административен акт е постановен в съответствие със действащия към момента на съставянето му закон.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата срещу него да се отхвърли като неоснователна.

С оглед на горното основателна се явява и претенцията за разноски на ответника с оглед разпоредбата на чл.143 от АПК вр.чл.78 ГПК вр. чл.24 от НзПрП ,поради което и ще следва да се присъди сумата от 150 лв- юрисконсултско възнаграждение с оглед фактическата и правна сложност.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, III отделение, 13 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Р. М.,ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], жк М.,бл.441 вх.2,ет.5,ап.35 чрез адв. И. срещу решение № 1040-21-1249/03,12,2021год на Директора на ТП на НОИ-С. град,с което е отхвърлена жалбата й против :1.разпореждане № 212-00-1185-5/ 26,10,2021год на ръководителя на осигуряването за безработица,с което е отменено Разпореждане № 21-00-1185-3/21.07.2017 за отпускане на ПОБ по чл.54 а от КСО,поради заличени данни по чл.5 ал.4 от КСО за жалбоподателката за периода 03.10.2016-19.01.2017г от осигурителя А. И. Е. ,против 2. Разпореждане № 212-00-1185-6/26.10.2021г на ръководителя на осигуряването за безработица,с което е отказано отпускане на ПОБ поради неизпълнение на условията по чл.54а от КСО и против 3.разпореждане № 212-00-1185-7/27.10.2021г , на ръководителя на осигуряването за безработица,с което на осн. Чл.114 ал.2 т.2 от КСО е разпоредено да се възстанови добросъвестно получено ПОБ за периода 20.01.2017-11.06.2017 в размер на 6965,40лв .

ОСЪЖДА Н. Р. М.,ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], жк М.,бл.441 вх.2,ет.5,ап.35 чрез адв. И. да заплати на Директора на ТП на НОИ-С. град сумата от 150 лв разноски в производството.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: